

HIMNA ŽIVOTA

Tomislav Matijević

Bit ću živ,
vječno ću biti živ
i san svoj ispuniti davni!

Kad me povuče zemlja u svoj prah
i kamen i stablo i trava me preuzmu,
bit ću živ, vječno ću biti živ
iako neću već čuti ni svoj sluh, ni glas, ni dah,
o bit ću živ!

U meni ovo isto more pjevat će o ljepotama i zrijenju.
Vjetrovi će grliti moje prastaro tijelo,
a ja, izan vremena i doba, nepodložan starenju
svoj ću sanjati san!

Jer bit ću živ! Trajan kao stablo u kome jesam,
neispran od vođa u kojima mi se bistri duh —
bit ću vječan kao nebo, divan i sklesan
u lik zore, u vjetra ćuh.

U noći do zvijezda duša će mi ploviti —
(o svjetlucanje tajno što nosi taj lik neumrli)
Bit ću živ kao da me vječno obnavljaju snovi
i priroda će mi lik besmrtnog boga dati
da se sve u meni rodi i obnovi.

Jer bit ću živ!

I kad me povuče zemlja u svoj prah,
a kamen i stablo i trava me preuzmu,
bit ću živ, vječno ću biti živ
iako neću već čuti ni svoj sluh, ni glas, ni dah, —
o bit ću živ!